

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. [jméno] Tůmy, Ph.D. a soudců JUDr. Marie Grygarové a JUDr. Michala Mědíčka ve věci

žalobkyně: [osobní údaje žalobkyně]
bytem [adresa],
zastoupená JUDr. [jméno] [příjmení], advokátem,
se sídlem [adresa],

za účasti

účastnice: [osobní údaje účastnice]
bytem [adresa],

o vkladu práva do katastru nemovitostí, o nahrazení rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-západ, ze dne 9. června 2017, č.j. V-5310/2017-210, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. března 2018, č.j. 38C 62/2017-49,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že se povoluje vklad vlastnického práva ve prospěch žalobkyně do katastru nemovitostí vedeného Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-západ, na základě kupní smlouvy ze dne [datum] uzavřené mezi prodávající Ing. [jméno] [příjmení], [rodné číslo], bytem [adresa], a kupující [jméno] [příjmení], [rodné číslo], bytem [adresa], k
- budově [adresa] stojící na pozemku p. č. st. 383
v katastrálním území a obci [obec].

- II. Tímto rozsudkem se nahrazuje rozhodnutí Katastrální úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-západ, ze dne 9. června 2017, č.j. V-5310/2017-210.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně ve věci samé zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala nahrazení shora uvedeného správního rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch žalobkyně ke shora uvedené nemovitosti v k. ú. [obec] (výrok I.), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Své rozhodnutí odůvodnil tím, že správní orgán nepovolil navržený vklad z důvodu, že podle § 17 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, neboť vklad byl navržen na základě kupní smlouvy ze dne [datum], ve které není předmět převodu označen uvedením názvu katastrálního území, v němž se nachází. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že navržený vklad ztratil podle § 18 odst. 1 katastrálního zákona své právní účinky, když po zahájení vkladového řízení dne [datum] byl dne [datum] vydán soudním exekutorem Mgr. [jméno] [příjmení] exekuční příkaz, č.j. 141 EX 00325/17-04, ve věci účastnice jako povinné o provedení exekuce prodejem předmětné nemovitosti. Vydání exekučního příkazu vyvolává dle názoru soudu prvního stupně podle § 47 odst. 6 exekučního řádu analogické účinky jako v případě vydání rozhodnutí soudu o nařízení předběžného opatření podle § 76f odst. 2 o.s.ř., kdy tuto skutečnost je nutno posuzovat ke dni rozhodnutí o návrhu na povolení vkladu. Nebyla tak splněna jedna z podmínek pro povolení vkladu podle § 17 katastrálního zákona, tedy oprávnění účastníků nakládat s předmětem právního úkonu. Proto soud prvního stupně žalobu podle § 250i o.s.ř. zamítl.

2. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 245 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když účastnici v řízení žádné náklady nevznikly.

3. Proti tomuto rozsudku podala včasné odvolání žalobkyně, které odůvodnila tím, že nesouhlasí s názorem soudu prvního stupně, že exekuční řízení má vždy přednostní pořadí před všemi řízeními a není rozhodné, zda byla zahájena dříve, než byla samotná exekuce nařízena. Soud prvního stupně nerespektoval zásadu priority podle občanského zákoníku a katastrálního zákona, což souvisí s tím, že zákon přiznává právní účinky vkladu již v okamžiku, kdy byl návrh na povolení vkladu doručen katastrálnímu úřadu. Nelze žalobkyni přikládat k tíži, že v mezidobí, než katastrální úřad rozhodl o povolení vkladu, byla předmětná nemovitost postižena exekucí, což žalobkyně nemohla nijak ovlivnit. Žádné předběžné opatření týkající se předmětné nemovitosti nebylo vydáno a účastnice byla vázána účinky exekuce až po zahájení vkladového řízení. V době právního jednání nebyla povinná nijak omezena v nakládání se svým majetkem. Soud prvního stupně tak neprovedl řádný přezkum rozhodnutí správního orgánu a nesprávně posoudil důvod pro zamítnutí návrhu na vklad ke dni svého rozhodnutí. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhově a uloží účastnici povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

4. Účastnice se k odvolání žalobkyně vyjádřila tak, že se s odvoláním ztotožňuje.

5. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo i z důvodů, které nebyly v odvolání výslovně uplatněny (§ 212a, § 205 odst. 2 o.s.ř.), přihlížel k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je důvodné.

6. Podstatou řízení o žalobě ve věci, o níž bylo rozhodnuto správním orgánem, podle části páté o.s.ř. je nové projednání sporu nebo jiné právní věci v oblasti soukromého práva u soudu a nové rozhodnutí ve věci, dospěje-li soud k jiným závěrům než správní orgán. [příjmení] projednání věci soudem tak navazuje na řízení před orgánem, aniž by bylo jeho výsledky vázáno, a zaručuje, že spor nebo jiná právní věc budou soudem definitivně projednány a rozhodnuty, aniž by věc mohla být vrácena správnímu orgánu k dalšímu projednání a rozhodnutí. Nejedná se tedy o přezkum

rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o řízení, ve kterém soudy v občanském soudním řízení znovu projednávají a meritorně (věcně) rozhodují spory a jiné věci soukromého práva, o nichž (jako výjimka z pravidla) rozhodly podle zákona již dříve správní orgány. Věc je soudem znovu v celém rozsahu projednána a posouzena jak po stránce skutkové, tak právní, přičemž soud není v tomto řízení vázán ani skutkovým stavem, jak byl v předchozím správním řízení zjištěn správním orgánem, ani jeho právním hodnocením věci. Proto zásadně platí, že pro rozhodnutí v řízení podle části páté o.s.ř. je rozhodující stav včetně právní úpravy účinné v době jeho vyhlášení, neboť soud napadené správní rozhodnutí nepřezkoumává, nýbrž věc (v tzv. plné jurisdikci) nově posuzuje meritorně (srov. též např. nález Ústavního soudu ze dne [datum] ve věci sp.zn. II. ÚS 1135/14).

7. Podle § 17 odst. 1 písm. a) a d) zák. č. 256/2013 Sb., katastrální zákon (když vkladové řízení bylo zahájeno po [datum]), ve vkladovém řízení katastrální úřad zkoumá u vkladové listiny, která je soukromou listinou, zda splňuje náležitosti listiny pro zápis do katastru (písm. a/) a účastník vkladového řízení není omezen právními předpisy v oprávnění nakládat s nemovitostí (písm. d/).

8. Podle § 17 odst. 5 katastrálního zákona skutečnosti uvedené v odstavcích 1 až 4 přezkoumává katastrální úřad na základě listin předložených účastníky, popřípadě soudem nebo soudním exekutorem ke vkladovému řízení, dosavadních zápisů v katastru a na základě údajů ze základních registrů, z agendového informačního systému evidence obyvatel a z agendového informačního systému cizinců a dále na základě dalších informací poskytnutých vlastníkem nemovitosti a dalšími účastníky vkladového řízení poté, co obdrží od katastrálního úřadu informaci podle § 16 odst. 1. Tyto skutečnosti katastrální úřad zkoumá podle stavu, jaký tu byl v okamžiku podání návrhu na vklad.

9. Podle § 18 odst. 1 katastrálního zákona jestliže jsou podmínky pro povolení vkladu splněny, katastrální úřad vklad povolí, nejdříve však po uplynutí lhůty 20 dnů ode dne odeslání informace podle § 16 odst. 1. V opačném případě, nebo i tehdy, ztratil-li návrh před rozhodnutím o povolení vkladu své právní účinky, návrh zamítne.

10. Podle § 18 odst. 5 katastrálního zákona proti rozhodnutí o zamítnutí vkladu není přípustný žádný opravný prostředek, přezkumné řízení ani obnova řízení; přípustná je žaloba podle ustanovení občanského soudního řádu o řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem, která musí být podána ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

11. Správní řízení o povolení vkladu věcného práva do katastru nemovitostí je charakteristické tím, že návrh na vklad je posuzován pouze na základě přezkoumávání přiložených listin, a to co do skutečností a důvodů v katastrálním zákoně výslovně uvedených, tedy v případě soukromé listiny v rozsahu podle § 17 odst. 1 katastrálního zákona. Zároveň platí, že všechny posuzované skutečnosti (kromě skutečností uvedené v § 18 odst. 1 katastrálního zákona, která se váže k okamžiku rozhodnutí o návrhu) jsou zkoumány k okamžiku podání návrhu na vklad, což odpovídá tomu, že právní účinky se váží zpětně k okamžiku, kdy návrh na vklad došel katastrálnímu úřadu (§ 10 katastrálního zákona).

12. Z uvedených ustanovení vyplývá, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou dostatečná. Byla učiněna na základě řádně provedeného dokazování, resp. postupem podle § 250e odst. 2 o.s.ř., a odvolací soud považuje skutkové závěry soudu prvního stupně za správné. Odvolací soud se však se soudem prvního stupně neztotožňuje v otázce právního posouzení věci.

13. Na prvním místě je nutno uvést, že odvolací soud se (zjevně ve shodě se soudem prvního stupně) neztotožňuje s názorem správního orgánu, že navržený vklad nelze povolit ve smyslu § 17 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona proto, že předmětná kupní smlouva jako soukromá vkladová listina neobsahuje označení předmětu převodu uvedením katastrálního území, v němž se nachází.

14. V tomto směru platí, že k povinnosti katastrálního úřadu, popř. též soudu v řízení o žalobě o nahrazení zamítavého rozhodnutí katastrálního úřadu, provést v mezích daných procesní povahou tohoto řízení řádný výklad obsahu projevu vůle vyjádřeného účastníky ve vkladové listině

se postupem času ustáleně přiklonila i soudní praxe, kdy porušení této povinnosti může představovat i zásah do ústavních práv účastníků řízení. Je proto úkolem orgánů veřejné moci, aby při hodnocení, zda jsou splněny zákonné podmínky pro povolení vkladu, v maximální možné míře usilovaly o zjištění skutečné vůle jednajících osob, a to za použití vhodných interpretačních prostředků, včetně teleologického výkladu zaměřeného na zkoumání účelu právního jednání a vycházející z předpokladu, že strany chtěly svým právním úkonem dosáhnout výsledku, který odpovídá jejich oboustranným zájmům a má způsobit žádaný účinek (srov. zejm. nálezy Ústavního soudu ze dne [datum] ve věci sp.zn. III. ÚS 212/16). Obdobně pak není překážkou vkladu práva do katastru nemovitostí, pokud skutečná vůle účastníků právního jednání zachyceného ve vkladové listině je zjištělná z celého obsahu právního úkonu jeho výkladem nebo na základě objasnění skutkových okolností, za kterých bylo právní jednání učiněno (srov. zejm. nálezy Ústavního soudu ze dne [datum] ve věci sp.zn. III. ÚS 447/03, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10.11.2011 ve věci sp.zn. 30Cdo 204/2011).

15. Na podstatě tohoto závěru pak nic nemění ani specifická povaha řízení o povolení vkladu, jež je po skutkové stránce založeno pouze na hodnocení listinných důkazů v mezích stanovených v § 17 odst. 5 katastrálního zákona. Proto platí, že lze-li na základě předložených (či jinak v řízení opatřených) listin objektivně provést výklad právního jednání, jež je obsahem soukromé vkladové listiny, je nutno z tohoto výkladu vyjít a až řádně vyložený obsah právního jednání stran posoudit podle zákonem stanovených podmínek pro povolení vkladu, a to i z hlediska podmínky stanovené v ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Tedy zda je dotčená nemovitost ve vkladové listině vymezena takovým jednoznačným způsobem, aby bylo možno s ohledem na zákonná pravidla katastrálního pořádku provést navržený vklad podle současného vymezení dotčené nemovitosti na základě stavu katastrálního operátu.

16. V rozporu s tímto závěrem pak nejsou ani názory soudní praxe (zejm. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31.7.1996 ve věci sp.zn. 3 Cdon 227/96 a ze dne 16.11.2001 ve věci sp.zn. 22Cdo 1236/2001), jež stojí pouze na obecně uznávaném principu, že obsah právních jednání týkajících se nemovitostí musí být objektivně poznatelný na základě projevů vůle stran vyjádřených v písemné formě těchto jednání. Tedy jinými slovy takto vyjádřený projev vůle stran právního jednání nelze žádným způsobem v budoucnu doplňovat dalšími projevy vůle těchto osob. To však zároveň neznamená, že pro právní jednání týkající se nemovitostí (zapsaných v katastru nemovitostí) platí jakákoli výjimka z povinnosti výkladu obsahu projevu vůle jednajících stran ve smyslu kogentních výkladových pravidel podle § 555 a násl. o. z. (a dříve dle § 35 obč. zák.). To je dáno ostatně již tím, že takto stanovený postup při výkladu právních jednání je procesem objektivním, který činí jiný subjekt, než samy strany právního jednání, proto pro každé vyložitelné právní jednání platí, že jeho obsah je objektivně poznatelný třetím osobám.

17. Proto i pro právní jednání, jež mají být titulem pro navrhovaný vklad práva do katastru nemovitostí, platí, že podstatou interpretace takového právního jednání je posouzení, jaká byla skutečná vůle stran v okamžiku projevu jejich vůle (uzavření smlouvy), přičemž podmínkou přihlídnutí k vůli účastníků je, aby nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu. Výkladem tak lze zjišťovat pouze obsah právních jednání, nelze jím projev vůle doplňovat. Při nemožnosti zjištění hlediska subjektivního (úmysl jednajícího či jednajících), tak přichází na řadu hlediska objektivní. Vždy (jak hlediska subjektivní, tak objektivní) se však musí brát náležitý zřetel ke všem okolnostem souvisejícím s projevem vůle včetně jednání o uzavření smlouvy, praxe, kterou mezi sebou smluvní strany zavedly, jakož i následného chování stran, jestliže to povaha věci připouští (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne [datum] ve věci sp.zn. 23Cdo 944/2013).

18. Zároveň platí, že ustanovením § 17 odst. 5 katastrálního zákona je z časového hlediska omezen pouze okruh právních skutečností, které jsou pro posouzení navrhovaného vkladu významné, není jím však stanoven žádný okamžik, ke kterému je možno překládat listiny k prokázání těchto rozhodujících skutečností. Neplatí tedy, že by pro katastrální vkladové katastrální řízení byla

zákonem stanovena zvláštní koncentrace řízení z hlediska okruhu použitelných důkazních prostředků (listin) vztažená již k samotnému okamžiku zahájení vkladového řízení. Ze shora naznačené povahy soudního řízení podle části páté o.s.ř. pak platí, že tyto listiny je možno předkládat i v průběhu řízení soudního, a to pouze s omezením ve smyslu § 250d odst. 1 o.s.ř., popř. § 119a ve spojení s § 245 o.s.ř.

19. V poměrech projednávané věci tak na základě shora uvedených východisek dospívá odvolací soud na rozdíl od správního orgánu k závěru, že absence uvedení katastrálního území u označení předmětu převodu v předmětné kupní smlouvě nezakládá nezpůsobilost této vkladové listiny pro provedení navrženého vkladu, neboť lze podle shora uvedených výkladových pravidel zcela spolehlivě dovodit, jaký předmět převodu byl obsahem projevu vůle stran této kupní smlouvy, a to i z hlediska jeho polohy v příslušném katastrálním území, jímž zcela zjevně nemůže být jiné katastrální území než [obec]. Tomu ostatně odpovídá i procesní stanovisko účastnice jako dosavadní vlastnice předmětné nemovitosti, jež zjevně žádný rozpor mezi svojí skutečnou vůlí a navrženým vkladem neshledává.

20. Soudu prvního stupně pak lze dát za pravdu v tom, že podmínky pro povolení vkladu práva do katastru nemovitostí na základě soukromé vkladové listiny je nutno posuzovat pouze z hlediska podmínek stanovených v § 17 odst. 1 katastrálního zákona, přičemž splnění těchto podmínek je zkoumáno k okamžiku podání návrhu na vklad. V tomto smyslu je však nesouladný závěr soudu prvního stupně, že navrženému vkladu brání podmínka uvedená v § 17 odst. 1 písm. d) katastrálního zákona, když žádná taková skutečnost v řízení zjištěna nebyla. Předmětný exekuční příkaz soudního exekutora Mgr. [jméno] [příjmení] ze dne 11.5.2017, č.j. 141 EX 00325/17-014, byl vydán až po zahájení vkladového řízení dne [datum], tedy z hlediska posuzování podmínek náležitostí soukromé vkladové listiny podle § 17 odst. 1 katastrálního zákona, jež se vždy posuzují zpětně k okamžiku zahájení vkladového řízení, se jedná o skutečnost bezvýznamnou.

21. Soudu prvního stupně pak lze dát dále za pravdu v tom, že důvodem, pro který nelze vklad povolit, není pouze nedostatek vkladové listiny k okamžiku zahájení vkladového řízení podle § 17 katastrálního zákona, nýbrž i skutečnost, že podle § 18 odst. 1 věta druhá katastrálního zákona ztratí navržený vklad před rozhodnutím o jeho povolení své právní účinky. Zde je pak správný i závěr soudu prvního stupně, že tuto skutečnost je nutno posuzovat nikoli k okamžiku zahájení vkladového řízení, nýbrž k okamžiku rozhodnutí (správního orgánu) o povolení vkladu. V případě podání žaloby o nahrazení zamítavého rozhodnutí správního orgánu je potom rozhodujícím okamžikem pro toto posouzení okamžik rozhodnutí soudu o této žalobě, neboť podstatou řízení podle části páté o.s.ř., jak uvedeno shora, není přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu (tj. přezkoumání okolností, jež zde byly v okamžiku jeho rozhodnutí), nýbrž nové projednání a rozhodnutí věci soukromého práva (srov. § 154 odst. 1 o.s.ř.). Na tomto závěru pak nic nemění ani skutečnost, že soudy v řízení podle části páté o.s.ř. musí při posouzení důvodnosti žaloby vycházet ze stejné zákonné (hmotněprávní) úpravy, jaká je rozhodující i pro rozhodnutí správního orgánu.

22. Odvolací soud se však neztotožňuje s názorem soudu prvního stupně, že vydání exekučního příkazu k prodeji dotčené nemovitosti má za následek ztrátu právních účinků navrženého vkladu podle § 18 odst. 1 věta druhá katastrálního zákona. Dle názoru odvolacího soudu účinky spojené s vydáním exekučního příkazu vůči povinnému podle § 47 odst. 6 zák. č. 120/2001 Sb., exekuční řád, nelze ani za použití argumentu analogie iuris připodobnit k účinkům rozhodnutí civilního soudu o nařízení předběžného opatření podle § 76f odst. 2 o.s.ř.

23. Zde je třeba dle názoru odvolacího soudu vyjít z toho, že podmínka existence (resp. ztráty) právních účinků vkladu podle § 18 odst. 1 věta druhá katastrálního zákona se vztahuje k navrženému vkladu jako takovému, nikoli ke konkrétní vkladové listině, na jejímž základě je vklad navrhován. Jinými slovy ztrátu účinků navrženého vkladu může vyvolat pouze taková rozhodující skutečnost (tj. zásadně rozhodnutí soudu či orgánu veřejné správy), jež vylučuje možnost povolení

vkładu zcela bez ohledu na to, jakou vkladovou listinou je vklad odůvodňován, a zda se jedná o vklad s účinky intabulačními či pouze deklaratorními (evidenčními). Ztráta právních účinků vkladu se tedy případně vztahuje i na vklady navržené na základě listin veřejných, neboť zde nejde o povahu takové listiny, nýbrž o vklad jako takový.

24. Proto platí, že rozhodnutí civilního soudu o nařízení předběžného opatření podle § 76f odst. 2 o.s.ř. (a obdobně kupříkladu i v případě rozhodnutí trestního soudu ve smyslu § 79e odst. 4 tr. ř.) se prosadí vůči navrženému vkladu podle § 18 odst. 1 věta druhá katastrálního zákona nejen tehdy, je-li tento vklad odůvodněn určitou listinou soukromou, nýbrž i v případě (deklaratorního) vkladu odůvodněného listinou veřejnou, tj. včetně např. rozhodnutí soudu o určení práva (v důsledku sporného právního jednání účastníků).

25. Dle názoru soudu však takovéto účinky vydaný exekuční příkaz ve smyslu § 47 odst. 6 exekučního řádu nevyvolává, neboť jeho účel není vztažen k účinkům katastrálního vkladu jako takového, nýbrž výlučně k důsledkům vyplývajícím ze soukromých vkladových listin (a to navíc pouze některých, zákonem účelově vymezených). Proto účinky exekučního příkazu spočívající v tzv. speciálním inhibitoriu je nutno posuzovat pouze jako podmínku platnosti soukromé listiny podle § 17 odst. 1 písm. f) katastrálního zákona (jedná-li se o listiny o právních jednání učiněných po vzniku tzv. speciálního inhibitoria) nebo jako podmínku absence omezení nakládat s nemovitostí podle § 17 odst. 1 písm. d) katastrálního zákona (jedná-li se o listinu o právním jednání učiněném před vznikem tzv. speciálního inhibitoria), a to podle stavu, který zde byl k okamžiku zahájení vkladového řízení (srov. obdobně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19.4.2006 ve věci sp.zn. 30Cdo 838/2006). Nejedná se však o rozhodující právní skutečnost, jež by zakládala ztrátu právních účinků vkladu jako takového podle § 18 odst. 1 věta druhá katastrálního zákona.

26. Dle názoru odvolacího soudu tedy nelze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, že by navrženému vkladu bránilo nesplnění některé z podmínek podle § 17 či podle § 18 odst. 1 věta druhá katastrálního zákona, tedy že by vkladová listina k okamžiku podání návrhu na vklad neměla zákonem stanovené náležitosti nebo že by navržený vklad před rozhodnutím o jeho povolení ztratil své právní účinky. Proto odvolací soud postupoval v souladu s § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. za použití § 250j o.s.ř. a rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhověl. Současně svým rozsudkem nahradil rozhodnutí správního orgánu.

27. Vzhledem k tomu, že odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, musel znovu v souladu s § 224 odst. 2 o.s.ř. rozhodnout o nákladech řízení před soudem prvního stupně. V řízení podle části páté o.s.ř. o nahrazení zamítavého rozhodnutí katastrálního úřadu o vkladu práva je však nutno zohlednit zvláštní povahu, jež toto řízení může nabývat. Pakliže účastníci nejsou vzhledem k navrhovanému vkladu ve sporném postavení, vykazuje vkladové řízení pouze povahu řízení solučního. Soluční povaha takového vkladového řízení pojmově vylučuje aplikaci § 142 o.s.ř. při rozhodování o náhradě nákladů řízení (srov. nález Ústavního soudu ze dne [datum] ve věci sp.zn. I. ÚS 2505/11). Takovou povahu však vkladové řízení nemá kupříkladu tehdy, pokud návrh na povolení vkladu je podán pouze jedním z účastníků řízení, popř. všemi účastníky, nicméně některý z účastníků se povolení vkladu ve správním řízení před katastrálním úřadem či v následném soudním řízení aktivně procesně brání.

28. V projednávané věci účastnice nikterak proti navrženému vkladu ani proti podané žalobě procesně nebrojila, vyslovila souhlas s podanou žalobou a v odvolacím řízení i s důvodností podaného odvolání. Za dané situace tak vykazuje projednávaná věc povahu řízení solučního, u kterého je posouzení míry procesního úspěchu účastníků vyloučeno, proto účastníci právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně vůči sobě navzájem nemají, což ve smyslu § 224 odst. 1 o.s.ř. platí i pro náklady řízení odvolacího.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. O přípustnosti dovolání rozhoduje podle § 239 o.s.ř. pouze dovolací soud.

Praha 6. prosince 2018

JUDr. Pavel Tůma Ph.D.
předsedkyně senátu